Jussi Adler-Olsen

Washingtondekretet

Oversatt fra dansk av Erik Krogstad

Aschehoug

Jussi Adler-Olsen

Avdeling Q:
Kvinnen i buret, 2009
Fasandreperne, 2010
Flaskepost fra P, 2011
Journal 64, 2012
Marco-effekten, 2013
Den grenseløse, 2015

Thriller:
Alfabethuset, 2014

Denne boken er produsert på et miljøgodkjent trykkeri.

Oversetteren er medlem av Norsk Oversetterforening

Originalens tittel: *Washington dekretet*
Copyright © 2010 Jussi Adler-Olsen og J/P Politikens Hus A/S
Norsk utgave © 2016 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo
www.aschehoug.no
Satt med 10,2/12 pkt. Sabon hos Type-it AS, Trondheim
Papir: 70 g Holmen Book Cream 1,8
Printed in Lithuania
ScandBook UAB, 2016

ISBN 978-82-03- 37041-0
ISBN 978-82-525-8629-9 (Bokklubben)

Den parlamentariske utvikling i Washingtondekretet bygger på bruken av allerede eksisterende presidentdekreter, samt en rekke statlige byråer og institusjoner som har som formål blant annet å sikre gjennomføringen av disse dekretene i spesielle situasjoner. Se bak i boken.

Takk til min kone, Hanne Adler-Olsen, for mange gode inspirasjoner og iakttagelser. Uten henne ville gleden ved å skrive ikke ha vært der. Takk også til Henning Kure, Jesper Helbo, Eddie Kiran, Elsebeth Wæhrens, Rasmus Dahlberg og Søren Schou for grundige kommentarer. Takk til Gitte & Peter Q. Rannes og Det Danske Forfatter- og Oversættercenter Hald for viktig arbeidsro i avgjørende skrivestunder.

Takk til Kjeld Skjærbæk som tok meg med til Virginia og tålmodig lot meg intervjue våpenhandlere og mannen i gata, museumsfolk og mange andre. Takk til Henrik Rehr og Jeannie Kim, som introduserte oss for den amerikanske hverdagen. Takk til Patricia White for å sette meg inn i New Yorks gatespråk, og takk for vennlig mottakelse i Lynchburg Museum og hos den lokale våpenhandleren og pantelåneren i Front Royal.

Stor takk til min amerikanske oversetter Steve Schein og Carl Pedersen, Center for the Study of the Americas, for nyttige informasjoner.

«Dedisert til Elisabeth og Lennart Sane for deres store innsats og uunnværlige tillit.»

«Over hele verden og særlig i de nyere nasjoner kommer unge menn til makten – menn som ikke er blindet av gammel frykt og hat og rivalisering – unge menn som kan frigjøre seg fra alle gamle slagord og illusjoner og mistanker.»

JOHN F. KENNEDY
Tale etter nominasjonen som demokratenes kandidat på nasjonalkonventet i Los Angeles den 15. juli 1960.

Forord

Hvis det er noe som er sikkert i verdenshistorien, er det at ingenting er sikkert. Ingenting varer evig, og ingenting er uforgjengelig. Helten fra i går er morgendagens skurk, og store rikdommer kommer og går. Alt er epoker. Fønikernes rike, Romerriket, Frankerriket, osmanernes rike og de bysantinske imperiene, faraoenes Egypt, demokratiets vugge i Hellas. Alle verdensmaktene som forsvant.

Noen ganger tar det hundrevis av år, andre ganger skjer det plutselig.

Hvem skulle ha trodd at en enkelt hendelse 11. september 2001 kunne forandre verdens stabilitet så grunnleggende? Hvem kunne ha ant at et enkelt skudd i Sarajevo skulle utløse en verdenskrig med millioner av døde? At en supermakt som Sovjetunionen og hele østblokken kunne kollapse i løpet av ganske kort tid? At Adolf Hitler i fredstid kunne komme unna med å myrde hele SA-korpsets lederskap på en eneste natt? Og hvem kunne med hundreårskrigen og korstogene og inkvisisjonen in mente ha forutsagt at hovedtemaet for krig og uro i verden i det enogtyvende århundre ville bli religion i alle mulige avskygninger? Eller at tolv karikaturer kunne samle den muslimske verden i dyp vrede?

I 1975 tømte Pol Pots Røde Khmer-styrker alle Kambodsjas storbyer for mennesker i løpet av noen uker, og et redselsregime uten like så dagens lys. Siden den gangen har lignende radikale omveltninger i løpet av uker eller måneder funnet sted overalt i verden: i Indonesia, i Khomeinis Iran, i Milosevics og

Karadzics Jugoslavia, i Rwanda og i Idi Amins Uganda. Folk er blitt forfulgt, deportert og utrensket, lover og domstoler er blitt satt til side, og den slags tilstander søker de såkalt siviliserte statene å sikre seg mot med alle demokratiets tilgjengelige midler: lov og rett, regler og forordninger.

I Europa vil man trygge freden gjennom fellesskapet i EU, og nye stater inviteres naturlig og sjenerøst inn i varmen. Det er den sikreste veien til stabilitet i vår region, mener politikerne. Spørsmålet er om vi glemmer at vi samtidig er i ferd med å bygge opp en supermakt som tross de fredelige hensiktene nødvendigvis må utfordre andre stormakter kulturelt, militært og økonomisk. Russland, Kina og en eventuell fremtidig konføderasjon av arabiske eller muslimske stater synes i hvert fall ikke å kunne dra noen umiddelbare fordeler av den ekspansive EU-politikken.

George Washington, USAs første president, uttalte en gang «at man kan ikke stole på noe land lenger enn dets egne interesser tilsier det, og at ingen forsiktig statsmann eller politiker vil avvike fra denne regelen. At nasjonale interesser er sterkere enn ideologi». På tross av disse ordene, og selv om verdenshistorien forteller oss at stabilitet ikke eksisterer noe sted på lengre sikt, har Washingtons etterfølgere i presidentembetet gang på gang kjempet for at USA skulle bidra aktivt til å sikre den såkalte stabiliteten i verden, og mange undertrykte folkeslag og individer har mye å takke denne nasjonen for. Men samtidig med alt dette har nasjonen i senere år også gjennomført en rekke forfatningsmessige justeringer som Det hvite hus selv har kalt 'the biggest restructuring of the federal government since 1947'. En omstrukturering av forfatningen som, med feil mennesker i ledelsen, i verste fall vil kunne få uoverskuelige konsekvenser. Konsekvenser som kan føre tanken hen på noen av de nasjonene som amerikanske tropper i tidens løp har sett seg nødt til å komme til unnsetning.

Med opprettelsen av Departementet for hjemlandets sikkerhet, The Department of Homeland Security, har president George W. Bush sørget for at alle sikkerhetsorganisasjonene i USA er blitt samlet og koordinert under én administrasjon, og

forskjellen på dette og lignende sikkerhetsapparater i Stalins Sovjetunionen og Hitlers Tredje rike må først og fremst søkes i hvilke oppgaver disse konstruksjonene er tiltenkt overfor landets egne borgere. Departementet ble jo opprettet etter den 11. september for primært å sikre landet mot terroristangrep utenfra, men muligheten til å overvåke og kontrollere landets egne borgere er også så absolutt til stede.

I denne romanen, *Washingtondekretet*, faller omstendighetene så uheldig ut at en amerikansk president plutselig mister det politiske gangsynet, og tross alle gode intensjoner igangsettes en utvikling som med eksplosiv fart fører landet inn i en tilstand hvor Sikkerhetsdepartementet med Krisehåndteringsbyrået FEMA og militæret misbrukes, og alle forfatningsmessige sikkerhetsventiler settes ut av kraft.

Det har skjedd før, og det vil skje igjen. Noen ganger overraskes man over hvor fort det kan skje, men slik er det med tidsfaktoren. Den kan virke svært overrumplende.

Min far, som var lege og teolog, hørte en gang en historie om en mann i rullestol som ble kjørt ut i den hellige kilden i Lourdes og opplevde det vidunderlige at et brukket bein som ikke ville leges, plutselig grodde sammen slik at han kunne gå i land ved egen hjelp. Helbredelsen ble omtalt som et stort mirakel, men min far, som var svært nøkternt anlagt, så det annerledes.

«Hva er det som er så mirakuløst ved at et skadet bein blir bra igjen?» sa han. «Det er da den mest selvfølgelige ting. Men på den annen side. Man kan jo undre seg over at det kunne skje så fort.»

Jussi Adler-Olsen

«La arbeidet i statsforvaltningen bli en stolt og interessant karriere. Og la hver mann og kvinne som arbeider i regjeringens tjeneste, uansett hvor og på hvilket nivå, bli i stand til å si med stolthet og ære i fremtiden: Jeg tjente De forente staters regjering den gangen nasjonen var i nød.»

JOHN F. KENNEDY
'Tale til Kongressen om Unionens tilstand', 29. januar 1961.

Kapittel 3

Den nasjonale valgdagen kom, og den kom ikke alene.

Snøstormen var over dem uten forvarsel, og nedisingen fikk elektrisitetsmastene langs landeveiene til å knekke som fyrstikker. Et belte langs østkysten fra South Carolina i sør til Massachusetts i nord eksploderte i hvitt og med en så voldsom kulde at vannet i Potomac ble grøtete og begynte å flyte langsommere. Ikke siden 1976 hadde de hatt en slik iskald november, og ikke siden februar 2002 hadde de sett så mye snø. Folk turte ikke gå ut av husene, og selve valgavviklingen var truet. Biler satt fast overalt, hele bydeler var uten strøm, og valglokalene ute i landdistriktene var stort sett uten bemanning.

Men ingenting kunne fravriste Bruce Jansen seieren, det var helt klart.

Allerede dagen før hadde John Bugatti og tv-teamet hans fra NBC ankommet Splendor Hotel i Virginia Beach, hvor Jansens apparat og en gruppe svartkledde sikkerhetsfolk hadde innlosjert seg og nå ventet på Jansens ankomst.

Det var showtime og primetime, og Bugatti snudde seg mot kameraet og ventet på tegnet fra assistenten. Hele Amerika satt benket foran skjermene.

Bugatti stirret velopplagt inn i kameralinsen. «Alt tyder på at vi kommer til å skrive historie i kveld. Til tross for et snøvær som det som nær hadde slått Jimmy Carter av pinnen i 1976, kan ingenting rokke ved det faktum at senator Bruce Jansen er på vei til Det hvite hus. Alle valgdagsmålinger peker entydig på Jansen. Redskins tapte den siste kampen, og hvis man skal

stole på det som et varsel, slik det har vært ved de siste seksten valgene, så betyr det at det sittende partiet i Det hvite hus mister regjeringsmakten. For første gang gjennom tidene vil en president med skandinavisk opprinnelse innta Det ovale kontor. Ikke som etterkommer av en av de mange skandinavene som innvandret på slutten av attenhundretallet og i begynnelsen av forrige århundre, men som etterkommer av en av de aller største koloniherrene i dette stolte landet, Hans Jansen, storkjøpmannen fra Boston. Vi har hørt mye om Jansens opphav i denne valgkampanjen, og hans harselas med det han kaller den engelske syken i det amerikanske samfunnet, og om hans store og – kan man vel trygt si – effektive ærbødighet overfor alle borgere med italiensk, spansk, portugisisk og afroamerikansk blod i årene. Befolkningsgrupper som, slik Jansen gang på gang spøkefullt har påpekt gjennom denne velsmurte kampanjen, i en viss forstand kan søke sine aner på dette kontinentet adskillig lenger tilbake enn de fleste irer, skotter og andre av de tradisjonelle velgerne med britisk bakgrunn. Jo, vi kjenner alle Jansens bakgrunn. Hvem har ikke handlet i en av de tusenvis av drugstores som bærer Jansen-klanens navn? Men når alt kommer til alt, er Jansens skandinaviske blod bare en dråpe i havet mot alt det engelske, irske og skotske blodet som har foredlet slekten hans siden begynnelsen av syttenhundretallet. Så derfor kan vi alle, selv de gamle østkystslektene, tilgi Jansen for arrogansen i denne ene dråpen med skandinavisk blod, og bare le med ham. For Jansen gjør alt med distanse og humor og vidd, og det er det vi elsker ham for. Den sittende presidentens bror vil – og det til tross for hederlige resultater og stor oppslutning gjennom det meste av embetsperioden som guvernør i Florida – ikke kunne stå imot den veldige popularitetsbølgen som Jansen og hans vakre kone har utløst over hele landet. Jansen har stormet frem, og sympatien er enorm for denne mannen, som så tragisk mistet sin første kone i Kina for en del år tilbake, og nå som den første presidenten på en menneskealder vil fylle Det hvite hus med lyden av små, løpende barneføtter.»

Han snudde seg mot Wesley Barefoot som sto ved siden av

ham, like smilende og ulastelig som alltid, og i tillegg så velduftende og innbydende at det nesten svimlet for Bugatti. «Wesley Barefoot, du har fulgt Bruce Jansen i over femten år siden den famøse turen til Beijing. Har du personlig sett Jansen som et presidentemne hele denne tiden, og i så fall, har du sett et presidentemne som har utviklet seg?»

Wesley ristet på hodet. «Når det dreier seg om Bruce Jansen, er du aldri i tvil om hva du ser. Han er født til å bli president. Jeg har aldri noen gang møtt en mann med så stor interesse for sitt lands ve og vel og kan uten videre slå fast at denne interessen alltid har vært der. Selvfølgelig utvikler man seg over så lang tid, men i bunn og grunn har ingenting av all denne viraken som kampanjen og mediene pisker opp, forandret Bruce Jansens grunnleggende holdning til tilværelsen og de politiske synspunktene. Ikke i det hele tatt!»

«Og mordet i Beijing, forandret ikke det heller på noe?»

Barefoot sto helt urørlig et øyeblikk. Bugatti hadde varslet på forhånd at han ville stille spørsmålet.

Wesley Barefoot så som forventet ned i gulvet. «Caroll Jansen betydde alt for senatoren! Ingen kan noen gang komme seg over noe slikt. Det var helt forferdelig det som skjedde. Du var jo der selv, du så det jo!» Han så opp, og Bugatti nikket. Han hadde helt rett.

«Men sorg modner sjelen,» fortsatte Barefoot. «Så kanskje kan vi takke Caroll Jansens ulykkelige skjebne for senatorens store engasjement i kampen mot overgrep, vold og nød. Hele nasjonen ble slik sett endret av det som skjedde den gangen, tror jeg man kan si.» Han så inn i kameraet med et fast blikk. «Men Bruce Jansen er en mann som beholder likevekten i alle situasjoner. Han er innbegrepet av stabilitet og rettferdighet og står for en troverdighet som vi kan bygge på i årene som kommer.» Barefoot pekte rett inn i kameraet. «Stol på det!»

Bugatti smilte. Valglokalene var ikke stengt ennå, og det var heller ikke munnen på Jansens sjarmerende sjefsagitator, tydeligvis. Dette intervjuet ville nok dra inn noen ekstra stemmer helt på tampen.

Han takket Barefoot og fortsatte med blikket rettet mot kameraet.

«Om en halv time stenger valglokalene her på østkysten, og om en times tid kan vi begynne å ta innover oss hva nasjonen har i vente de neste fire årene. Akkurat nå venter vi på at Bruce Jansens helikopter skal lande i det forrykende uværet her på stranden rett utenfor Splendor Hotel i løpet av et par timer.» Han smilte og pekte mot inngangspartiet. «Han kommer i hvert fall ikke til å føle seg alene, for her utenfor hotellet vil vi og cirka to hundre andre pressefolk stå klare til å ta imot ham og hans vakre, høygravide kone, som nå har gått ti dager over tiden, og som kan ventes å nedkomme når som helst.»

Bugatti snudde seg mot neste intervjuoffer, en lokal meteorolog som nærmest forklaret snakket om katastrofelignende tilstander med opptil en meter snø mange steder, glatt føre og mange dødsulykker på veiene. Til slutt oppfordret Bugatti alle som ennå ikke hadde gjort det, til å gå og stemme, men for all del gå forsiktig og ta alle forholdsregler.

Så rakte han mikrofonen til assistenten og lot studio overta med en reportasje om et ganske ufyselig snikmord med skytevåpen som hadde skjedd midt på 5th Avenue i New York. Han så seg rundt. Lobbyen summet av stemmer og travle føtter. Alle hadde sine roller å spille. Lengst inne i det store rommet, like bak det forferdelige monstrumet av en frihetsgudinne, så han et glimt av Doggie Rogers. Hun var bustete på håret og sto ikke stille et øyeblikk.

Det ville garantert være rettet på om et par timer når alt skulle være klappet og klart.

Senator Jansens ankomst ble ikke helt uproblematisk. Uværet var bare blitt verre, snøen lavet nå tettere enn noen gang, sikten var nesten lik null, og spesielt Secret Service-folkene uroet seg for kastevindene som pisket inn fra havet. I mellomtiden varmet hornorkesterets medlemmer opp instrumentene sine med dampende ånde, og faklene rundt dem sved seg inn i mørket. Et par minutter før ankomsten lød Bruce Jansens forvrengte stemme via helikopterradioen gjennom høyttaler-

anlegget ute på plassen. «Bare rolig, folkens,» sa han. «Vi er i rute. Piloten vår har fløyet inn over Danang minst hundre og femti ganger, sier han, så han har vært ute en vinterdag før.»

Bugatti oppdaget ikke helikopteret før rotorbladene pisket opp snøen på stranden under seg. En rekke lyskastere ble rettet mot den blåhvite maskinen som skinte som sølv. Det var alltid et høytidsfullt øyeblikk: Om få sekunder ville landets neste president stige ut og ta imot menneskehavet. Minst tusen lokale tilskuere hadde trosset værgudene og sto med boblejakker og fektende armer. Noe slikt hadde man aldri opplevd på disse kanter.

Bruce Jansen sto seierssikker i døren på helikopteret med begge armene i været, og folket elsket ham. Han nærmest danset ut av maskinen, og rett bak fulgte senatorens juridiske rådgiver Stephen Lovell og en smilende Mimi Jansen med blussende kinn, og innpakket i en stor pels som ikke kunne skjule hennes mildt sagt fremskredne omstendigheter. Hun var bedårende.

Journalistene albuet seg frem, og to ganger ble Bugattis kameramann Marvin Gallegos skubbet til side. Alle virket fast bestemt på å få Jansens ord slynget ut gjennom eteren et par sekunder før sidemannen. Det var dette som gjaldt, det visste Bugatti alt om. Her og nå!

Han gjorde tegn til Marvin om at de skulle løpe utenom flokken, opp trappen og inn på hotellet. Så fikk kamerateam nummer to ta seg av dekningen utendørs. Bugatti visste at Jansen ikke ville stoppe opp der ute i kulden og mørket. Hvorfor skulle han det når lyskasterne lyste opp lobbyen som om det var høylys dag? Bildene ville bli mye bedre der inne.

Mottakelseskomiteen sto klar midt i hallen. I tillegg til de grå- og svartkledde sikkerhetsfolkene besto den først og fremst av Virginias sittende guvernør og hotelleieren, Bud Curtis, foruten en større baktropp av kongressrepresentanter og deres koner. Alle hadde store jakkemerker med bilde av Jansen på, og kvinnene smilte ellevilt med røde lepper, behørig antrukket for anledningen. En av dem hadde en spesialsydd drakt med Stars and Stripes på jakken og Virginias flagg som underdel.

Akkurat så smakløst og ille som det skulle være på en slik dag.

Da den prominente gjesten var vel inne i lobbyen og hadde børstet av seg snøen, gikk hotelldirektøren Bud Curtis frem og håndhilste med en hjertelighet som om det var en lenge savnet bror som endelig hadde kommet hjem. Han viste dem straks inn mot orkidéoppsatsene og den irrgrønne frihetsgudinnen, hvor en talerstol pyntet med enorme gladioler sto klar i forgrunnen.

Jansen kysset sin kone på kinnet og ga kampanjelederen Thomas Sunderland, som i løpet av formiddagen hadde sørget for å installere troppene sine på hotellet, et klapp på skulderen, før han suste opp på talerstolen proppfull av ungdommelig energi. «Ladies and gentlemen!» ropte han og så på tilhørerne som om han kjente hver og en av dem personlig. «Jeg har for et øyeblikk siden fått de første delresultatene, og kan nå si med absolutt sikkerhet at forspranget ikke kan innhentes av min ærede motkandidat, Floridas guvernør. Vårt fantastiske amerikanske folk har trosset værgudene, og valgdeltakelsen er stipulert til å ligge over 60 prosent i vest og nesten det samme i øst.» Han rakte armene i været, og folk skrek av begeistring. «Folkets dom over landets skjebne i tiden som kommer er krystallklar. Seieren er vår! Minst 65 prosent av stemmene har lagt ansvaret over på meg og mine trofaste folk, sammen har vi dratt seieren i land, mine damer og herrer!»

Her gikk publikum helt fra konseptene. Alle slags gjenstander ble kastet til værs, og som ved et trylleslag dalte konfetti ned fra taket, som på en annen tickertape-parade på Broadway. En som kom utenfra, ville knapt ha merket noen forskjell fra snøstormen.

«65 prosent!» gryntet Bugatti for seg selv. Det var nesten ikke til å tro. Fy faen, gjett om republikanerne og den sittende regjeringen hadde fått noe å tygge på. Dette var jo det rene politiske jordskjelvet, og i likhet med alle andre i lokalet kastet han hendene i været og brølte av alle krefter.

Jansen var hans mann også.

De neste minuttene takket senator Bruce Jansen motstanderen for en god og fair valgkamp og sendte varme hilsener til medarbeiderne som alle hadde sin del av æren, så dro han sin kone opp til seg på podiet, vinket til alle, takket Gud og det amerikanske folk og sendte enda en solid og varm hilsen til sin slagne motstander og tv-kameraene.

Deretter overlot han scenen til sin talsmann Wesley Barefoot og steg ned i flokken av sikkerhetsfolk. «USAs kommende president, mine damer og herrer!» ropte Wesley og ga et tegn til Bugatti. Det var tydeligvis tid for intervjuet hans, så da var det bare å trå til.

«Vi sier foreløpig farvel til senator Jansen,» fortsatte Barefoot, mens Bugatti ga tegn til kameramannen om å følge på. «Hans kone må av forståelige grunner hvile seg litt, og alle resultatene er ennå ikke kommet inn. Men vi kommer til å se mer til vårt kommende presidentpar utover natten, det kan jeg garantere. I mellomtiden, hygg dere i disse herlige omgivelsene …» – han nikket takknemlig til hotelleieren Bud Curtis – «… spis, drikk og dans! Kvelden er ung, festen har så vidt begynt!»

Bugatti og Marvin albuet seg bak trengselen av seiersdansende mennesker og kom seg frem til Jansen og følget hans idet Bud Curtis viste dem inn en sidedør. Antagelig en snarvei til presserommet.

Jansen oppdaget Bugatti med én gang og rakte frem hånden. «Hallo, John, velkommen!»

«Gratulerer, Mr. President,» svarte Bugatti, «dette er fantastisk!»

«Du kan få lov til å kalle meg president om noen måneder, John! Men inntil da følger vi etiketten.»

Bugatti nikket til Jansens kone, som så svært sliten ut på nært hold. Ved siden av henne gikk en uniformert, kvinnelig sykepleier og bak henne en saltstøtte av en kvinnelig lege, som hadde fått i oppdrag å følge Mimi Jansen til sykehuset hvis fødselen begynte, eller i verste fall å ordne med forløsningen. Side om side med henne gikk Thomas Sunderland, som for en gangs skyld kostet på seg et bredt smil, og like bak dem to av

de største grå- og svartkledde livvaktene, og bak der igjen alle VIP-gjestene. Helt i teten, som spydspiss og veiviser for det prominente følget, gikk en smokingkledd Bud Curtis. Antagelig unødvendig i og for seg, ettersom Jansens personlige sikkerhetsteam og et par av Secret Service-folkene hadde bodd på hotellet i flere dager og trolig kjente hver krik og krok av den enorme bygningen.

«Hei!» hvisket en stemme bak Bugatti. Han snudde seg og så Doggie komme smygende gjennom rekkene, festkledd og strålende deilig. Hun stakk armen under hans og klemte den lett. «God aften eller hva?»

Han klemte tilbake.

De svingte rundt et hjørne og sto plutselig i en bredere lomme av korridoren, en slags mellomgang mellom den smale korridoren de nettopp hadde forlatt og den neste avdelingen. Minst hundre flagg hang oppunder taket, og alle så opp. Hvilken praktfull ramme for den kommende presidenten. Som et espalier av ærefrykt. Bugatti snudde seg mot kameramannen og forsikret seg om at det røde lyset allerede var tent foran på kameraet. Da hadde producerne i sendebilen utenfor i hvert fall noen unike bilder å formidle ut til folket, og NBC-sjefene kunne la champagnekorkene knalle.

Her stanset Curtis prosesjonen et øyeblikk. «Mine damer og herrer! Som en hyllest til Bruce Jansens fantastiske kampanje og hans vakre kone har vi en liten overraskelse å by på!» Han nikket til en innfallen, spinkel mann i rød jakke, som hadde stått og ventet sammen med et par av de gråkledde Secret Service-folkene foran et forheng langs veggen.

Bugatti merket at det gikk et rykk gjennom Doggie, og at noe som lignet panikk lyste ut av henne. I det samme ilte et par velkledde sikkerhetsfolk til og omringet mannen, en liten, lyshåret kar i grå dress, fra den ene siden, og fra den andre en storvokst mann i svart Armani-dress og tunge gullenker rundt håndleddet. Den grå Secret Service-mannen kroppsvisiterte ham med lynraske bevegelser. 'Herregud, om det bare hadde vært meg de tafset på på den måten,' tenkte Bugatti og glemte helt Doggies merkelige reaksjon øyeblikket før.

Da sikkerhetsfolkene var ferdige med den lille mannen, sa Bud Curtis vær så god, og mens selskapet trengte på bakfra for å se bedre, trakk den lille mannen i en snor slik at forhenget falt til side og et kjempemessig maleri på minst fem ganger fem meter kom til syne. Det forestilte senator Jansen og hans vakre kone foran Det hvite hus. Begge to med enorme smil midt i en glorete kulisse av skinnende sol, blomstrende trær og flaksende fugler, som i en film av Douglas Sirk eller Walt Disney. Det var det verste Bugatti hadde sett av den slags. Norman Rockwells mest talentløse kopister fremsto som genier i forhold til dette.

Men forsamlingen valgte tydeligvis å gjøre gode miner til slett spill, folk klappet og stimlet på, så den lille mannen måtte dra seg sidelengs bak i mengden for ikke å bli trampet ned.

Nå gikk Mimi Todd Jansen frem for å ta bildet nærmere i øyesyn. Tross all sin dannelse og konduite kunne hun ikke skjule at hun hadde sett større kunst i sitt liv. Hun smilte tappert, vekslet et par ord med hotelldirektør Curtis, som nikket og smilte og forsvant ut gjennom en sidedør i full fart. Senator Jansen tok sin bleke kone i armen for å fortsette marsjen i retning konferanselokalet der intervjuet skulle foregå. I det samme hørtes et rop.

Bugattis blikk fløy mot stedet der ropet hadde kommet fra, og ble møtt av et mylder av hender og kropper i bevegelse, noen på vei mot lyden og andre på vei bort. Thomas Sunderland var en av dem Bugatti først dro kjensel på i forvirringen. Han så skrekkslagen ut, kroppen sto i en anspent stilling, jakkeslaget var brettet opp og fôret i den ene lommen vrengt ut. Han så ut som om han var blitt slått, og den største av sikkerhetsfolkene trengte seg frem mot ham. Nå tok den lille mannen som hadde avduket bildet, to skritt frem mot Jansen og hans kone, og i det samme lød skuddet. Kruttslam og røyk føk ut i luften, folk begynte å skrike og mange kastet seg ned. Flere skudd gjallet, og hjernemassen fra gjerningsmannen sprøytet over maleriet og flaggene. Bugatti kjente et sting av smerte og så nedover seg. Også sidemannen var blitt truffet av et av de rikosjetterende prosjektilene og tok seg til mellomgulvet. Ved

siden av ham på gulvet lå det blinkende tv-kameraet til fotografen hans. Han hadde mistet det i forvirringen midt under filmingen. Bugatti så til sin skrekk en blodflekk bre seg på skjorten under armen, og Doggie slapp ham og skrek som de andre. Han stakk hånden hardt inn i såret og skjønte først nå hva som hadde skjedd i sekundene før.

Et par meter lenger borte ble senator Jansen holdt nede av flere sikkerhetsfolk, men ingenting kunne skjule det skrekkslagne blikket hans. Foran ham på løperen lå hans kone, Mimi Todd Jansen, med vidåpne øyne, hivende etter luft, med blodet silende ut under seg. Kroppen hennes var helt stille.

I det samme merket Bugatti et sting av smerte i siden og sank ned i knestående.

Med unntak av sikkerhetsfolkene og Bugatti og den omtåkede kameramannen Marvin var hotellobbyen helt tom for mennesker.

Det var nå fjerde gang Bugatti slapp sine kommentarer ut i eteren siden attentatet på Mimi Todd Jansen for to timer siden. Både hun og senator Jansen var for lengst evakuert fra stedet, og dusinvis av FBI-folk og folk fra Richmonds mordkommisjon hadde siden avhørt alle som hadde vært til stede i korridorområdet under selve attentatet. Et team av spesialister gjennomgikk og analyserte opptakene fra samtlige overvåkingskameraer pluss båndkopien som teknikerne i Bugattis sendebil hadde gitt dem. Samtidig finkjemmet en hær av kriminalteknikere minutiøst korridoren etter spor og fotograferte hjernemassen på veggen og alle andre detaljer i de festpyntede omgivelsene gjentatte ganger.

Det viste seg at flere var blitt såret av de rikosjetterende kulene fra sikkerhetsfolkenes våpen, men gudskjelov var ingen av dem i livsfare. Bugatti hadde allerede fått sydd det lille kjøttsåret i siden, og hadde dessuten blitt proppet med så mye smertestillende at han ikke turte å tenke på det.

Han lyttet til produceren i ørepluggen. Meldingen var alvorlig, men ble avlevert rolig og fattet. Et øyeblikk sto han ganske rystet.

Etter å ha trukket pusten dypt noen sekunder nikket han til kameramannen, og den røde lampen på kameraet lyste opp.

«For et øyeblikk siden sendte legene ved CJW Medical Center ut en melding om at Mimi Todd Jansen har avgått ved døden.» Han tidde og forsøkte å se rett inn i kameraet. «Et stort og viktig menneske er blitt frarøvet livet på den mest opprørende måte, og Amerika er i sjokk. To timer er nå gått siden det fatale attentatet på Mimi Todd Jansen, og i dette øyeblikk kjemper man intenst for å redde barnets liv på CJW Medical Center i Richmond. Det var store problemer med å føre helikopteret gjennom stormen fra Virginia Beach, så man måtte lande sør for Lanexa og kjøre Mimi Todd Jansen og hennes ufødte barn resten av veien langs I-64 til Chippenham Campus.» Han så rett inn i kameraet. «La oss alle holde ett minutts stillhet for et stort menneske som vi aldri rakk å lære å kjenne godt nok.»

Minuttet føltes som en evighet. Flere personer raste inn i lobbyen, men straks de fikk øye på den forsteinede gruppen rundt Bugatti, ble også de stående urørlige.

Endelig ga produceren Bugatti signal om å fortsette.

Han snudde seg mot monitoren sin. «Er det noe nytt fra sykehuset om barnets tilstand, Erica?»

Et uklart bilde av hans gamle kollega Erica Nelson dukket opp, hun sto med dampende ånde på trappen foran sykehusbygningen.

«Nei, John, det er dessverre ikke noe nytt! Vi vet at det er hektisk aktivitet her inne nå. Barnet ble forløst ved keisersnitt på fødeavdelingen i første etasje, men vi hører nå at det er overført til intensivavdelingen i tredje etasje.»

«Det kan jo tyde på at barnet er i live. Er det kommentarer fra noen av legene på stedet, Erica?»

Erica Nelson kom nå i nærbilde på skjermen. Hun så forfrossen ut, men det var vanskelig å skjelne trekkene hennes tydelig på grunn av snøen som lavet ned i store mengder. Bak henne tronet de uklare, men likevel statelige konturene av det nyopprustede Chippenham Campus, et av USAs fineste og mest avanserte sykehus. «Et øyeblikk, John!» Hun sto litt og

stirret tomt inn i kameraet. «Ok, jeg hører nå i dette øyeblikk at tilstanden dessverre er kritisk for det lille barnet. Barnet ble riktignok ikke truffet av skuddet, men Mimi Todd Jansen mistet mye blod, og det er dessverre tvilsomt om barnet kan overleve dette alvorlige traumet.»

«Hvordan behandlet legene Mimi Jansen under transporten på vei til sykehuset, Erica? Man gjorde vel det man kunne?»

Hun nikket. «Jo, John, det er det overhodet ingen tvil om. Mimi Todd Jansen fikk all den behandlingen det var mulig å gi, spørsmålet er bare om det samme også kan sies om barnet. Mimi Jansen fikk blodoverføringer, vet jeg, men jeg kjenner foreløpig ikke alle detaljene.» Hun la hodet litt over på siden og klemte om ørepluggen med fingrene. Så nikket hun et par ganger med et alvorsfylt uttrykk i ansiktet og så tydelig beveget inn i kameraet.

«Jeg er veldig lei for å måtte si dette.» Hun stanset og svelget et par ganger. «Vi hører nå at barnets liv ikke sto til å redde. Legene opplyser at forløsningen var vellykket, men at barnets tilstand var så kritisk at døden inntrådte etter få minutter.»

Han lot henne summe seg noen sekunder. Det var forferdelig tragisk, men det var også rystende bra tv.

«Jeg skjønner at dette er vanskelig, Erica. Men jeg må likevel spørre deg om vi vet hvilket kjønn barnet hadde. Har du noen opplysninger om det?»

«Ja, det var … det var en gutt. Han var … han var …» Hun så ned og skulle til å fortsette, men klarte det ikke.

Bugattis producer sa i ørepluggen at han skulle ta over, men det var virkelig vanskelig å skulle si noe fornuftig i den situasjonen.

Han trakk pusten dypt. «Vi står overfor en av de mest tragiske hendelsene i vårt lands historie. På selve toppunktet av sitt liv mister Bruce Jansen sin kone og sitt barn. Fra det ene øyeblikket til det neste raser verden sammen for ham. En tragedie av uhørte dimensjoner har funnet sted.»

Landsprognosen kom en halv time senere. Senator Jansen var helt i tråd med forventningene USAs neste president med over-

veldende margin. Dette var øyeblikket som skulle ha vært hans livs triumf, men ingen visste hvor han var blitt ført. Det ble gjettet på Chippenham Campus, det ble gjettet på landstedet hans i Onancock, noen mente til og med å vite at han befant seg i Det hvite hus.

Borte var han i hvert fall.

Først ved totiden om natten lokal tid dukket Thomas Sunderland opp på skjermen og forsikret det amerikanske folk at deres kommende president var i god behold. Han var ikke blitt truffet av noen av skuddene, men han ville vente med å komme med en uttalelse til han hadde kommet seg av det store sjokket. Så takket kampanjelederen Sunderland det amerikanske folk for dets støtte og bøyde seg i ærbødighet og sorg for Mimi Todd Jansen og det døde barnet.

Til tross for tidspunktet på døgnet ble det det mest sette tv-innslaget noen gang i landets historie.

Bugatti var helt kake, så den siste, avsluttende overføringen som produceren hadde satt ham på, kunne han gjerne ha vært foruten. Likevel nikket han som alltid vennlig inn i kameralinsen.

«Våre tanker går til senator Bruce Jansen og til Mimi Todd Jansens familie. Gud velsigne dem alle. Spørsmålet er hva som vil skje nå. Forfatningen krever at vi har en president, men siden det jo er to måneder til innsettelsesdagen 20. januar, kan mye skje i mellomtiden. Bruce Jansen har en avgjørelse å ta. Kan han påta seg presidentvervet slik situasjonen er blitt, eller vil han overlate plassen til sin visepresident Michael K. Lerner? Denne saklige og rettskafne, men noe tørre juristen som på mange måter har stått i skyggen av presidentkandidaten under valgkampen, og som det amerikanske folk inntil i dag bare forbinder med mye alvor og lite karisma? Det gjenstår å se. Ikke siden 1915 og den fraskilte Woodrow Wilson har en president bodd alene i Det hvite hus. Skulle Bruce Jansen komme seg over krisen og ta imot landets høyeste embete, vil han i så fall bli den femte presidenten som innsettes som enkemann, og den første enkemannen på 120 år.» Bugatti holdt pusten et øyeblikk før han fortsatte: «Foruten disse fem presidentene og

Wilson har bare den ugifte James Buchanan bodd alene i Det hvite hus. Han, vår femtende president, som bar Bruce Jansens omvendte initialer og var demokrat i likhet med ham, ble stilt overfor store ytre konflikter i et land som befant seg på randen av borgerkrig. Bruce Jansens indre konflikter i disse timer må være like forferdelige og krevende å hanskes med. Derfor sender vi alle våre varmeste tanker til ham av hele vårt hjerte. Måtte Gud stå ham bi!»

Han ventet til den røde lampen på kameraet sluknet. Avslutningen på kommentaren ble ganske surrete, men så var han bra sliten også. Han hadde vært på farten i tyve timer nå, tyve hektiske, vanvittige timer som virkelig sved seg inn i sjelen. Svarte, svarte timer. Han ga tegn til sikkerhetsfolkene om at han gjerne ville ta heisen opp til rommet sitt, men de ristet på hodet og ba ham sette seg i en av lenestolene som sto på rekke langs veggen. Han slo seg lydig ned et par plasser fra den juridiske rådgiveren Stephen Lovell, som satt og stirret som paralysert ut i luften. Han hadde ikke vært helt oppe i skuddramaet, men nær nok. En rolig mann som var blitt rystet i sine grunnvoller. Som alle andre.

Bugatti så opp på de lysende tallene som viste de ulike heisenes plassering i etasjene, og slik satt han og stirret en god stund.

Alle heisene sto stille i 12. etasje i minst ti minutter, men plutselig og samtidig som på et taktslag la flere av sikkerhetsfolkene hodet på skrå, tok seg til ørepluggene og lyttet intenst. Et par av dem speidet mot hotellinngangen, som om de ville forvisse seg om at det var klar bane. Så begynte en av heisene å bevege seg nedover. Først den ene og så flere av de andre. Alle på vei ned, som om et kappløp var i gang.

Bugatti reise seg halvt, men ble dirigert ned på plass igjen. Sikkerhetsfolkene snudde seg mot heisen som lå i teten. Så gikk døren opp, og en sverm av menn kom ut, mørke i ansiktene, med en skikkelse fastklemt i et jerngrep mellom seg. Bugatti trosset instruksen og reiste seg, men kunne ikke få øye på ansiktet til mannen. Klyngen med den arresterte tumlet mot utgangen, hvor en ny flokk av svartkledde kom dem i møte.

Utenfor eksploderte et hav av blitslamper, minst et par hundre pressefolk og skuelystne fra Virginia Beach hadde samlet seg for å høre nytt om etterforskningen.

Den neste heisen inneholdt Thomas Sunderland og hans nærmeste folk, og i den neste igjen kom Wesley Barefoot, Doggie Rogers og flere andre kjente ansikter fra Jansens stab. Doggie var kritthvit i ansiktet, og alle så svært bekymret ut.

Bugatti reiste seg, og da ingen forsøkte å hindre ham denne gangen, fulgte han med strømmen i retning inngangspartiet, hvor sikkerhetsfolkene sto klare.

«Bli her mens vi fører arrestanten ut,» kommanderte den store livvakten med armkjedene, og folk rundt ham ropte og skrek. Andre sikkerhetsfolk i svart og grått åpnet dørene og førte den arresterte ut i infernoet av snø og vind og pågående spørsmål fra den ventende flokken av journalister.

Gjennom bruset av stemmer kunne Bugatti høre Doggie rope et eller annet, men ikke hva. Han grep sidemannen i armen, en av dem som hadde kommet ned med heisene. «Hva er det som har skjedd?» ropte han.

«De har pågrepet en mann som de mistenker for å stå bak mordet!» ropte han tilbake.

Bugatti bannet, trettheten var som strøket av ham. Bare ti minutter før, og han ville ha fått med hele greia i det siste landsdekkende innslaget. Gjett om han kom til å få høre dette.

Nå hadde den første puljen av sikkerhetsfolk kommet seg gjennom blitsbrenningene med den dyrebare lasten sin. Dørene ble lukket, og plutselig var det ørens lyd å få igjen.

«Hvem er det de har pågrepet, vet du det?» spurte han sidemannen, en av Doggie Rogers' kolleger.

«Ja, det er hotelldirektøren, Bud Curtis!» Han nikket da han så fjeset på Bugatti. «Ja, visst faen, det er faren til Doggie!»